

по таванитѣ. Като не го намѣрватъ напийтъ юнаци отзематъ си съ счупване на вратя, прозорци на ко-
накѣтъ. Оттамъ хади у дѣдо Кировата крѣчма, която
бѣше до черквата, за да си оттушатъ съ виното.
Тогива дѣдо Кировата крѣчма държеше единъ крѣч-
маръ, който, невямъ, не бѣше българска вѣра, каз-
ваха го цинцаринъ, името му бѣше Щеру. Много
лошевъ чилѣкъ бѣше този Щеру, хемъ паритѣ ни
земаше, хемъ се подиграваше съ селенитѣ, но най-
сѣитиѣ намѣри батювцитѣ си.

— „Намѣрихте ли сѹбанѣтъ бѣ? попиталъ Щеру.

— „Не можахме, отговориле напийтъ.

— „Ще му намѣрите вие нему . . . намъ що-
то, казалъ имъ Щеру съ подигравка.

„Позеленѣли, посмоктѣли онѣзи луди млади, не се
побиратъ въ кожата си отъ ядъ, че пѣкъ и пиени.

— „Бре! ти ли си останалъ съ насъ да се по-
дигравашъ, нѣму майкитѣ неможихме да подгонимъ
баръ на тебе. Дръжте го бѣ! И впускатъ се врѣхъ
него и тамъ на мѣстото му го смазватъ.

„Е! чакъ сега я октахме! На другиятъ день за-
ровиха Щера до черквата, и по товае нѣца се опуѣчих-
ме. Не се мина много, додоха двамата брата Щеро-
ви да искатъ крѣвъ за крѣвъ. Хюкюмету*) доди пѣкъ
той искаше канъ пѣрасж — пари за пролѣтата
крѣвъ. Распрѣснаха се едни турци изъ селото, кого
дѣ завърнатъ бой до умирање! И двѣтѣ страни спо-
лучиха. На селото ни хвърлихъ 37 кесии пари (една
кесия е равна съ гроша 500) канъ парасж Отеж-
диха за башъ крѣвници дѣда Срѣпка, Тодора Чал-
гжна и Тодора Крѣстюва, които прѣкараха прѣзъ
ножъ (заклаха)

„Ами паритѣ? 37 кесии грошѣве туй! А пѣкъ
ние бѣхме вече охлѣзнале. Додѣто ги исплатимъ съ
лико се унасахме. Вече бѣхме на очи, отъ дѣ да се

*) Отъ страна на правителството.